

- สาระ:** ลูกๆ ที่แสนหวาน เวลานี้จงดูแลตัวเองให้ปลอดภัยจากความเจ็บป่วยของการติดกั๊บบ่อยในรูปและนามของผู้อื่น อย่าได้สร้างปัญหาที่ผิดประเภทใด คงอยู่ในการจดจำระลึกถึงต่อพ่อผู้เดียว
- คำถาม:** ด้วยการทำความเพียรพยายามหลักใจที่ลูกๆ ที่มีโชคสร้างโชคของพวกเขา?
- คำตอบ:** ลูกๆ ที่มีโชคทำความเพียรพยายามที่จะทำให้ความสุขแก่ทุกคน พวกเขาไม่เคยทำให้ใครไม่มีความสุขด้วยความคิด คำพูดหรือการกระทำของพวกเขา จงเฝ้าแต่เคลื่อนไปอย่างสงบและเยือกเย็นแล้วลูกจะเฝ้าแต่สร้างโชคของลูก นี่คือชีวิตนักเรียนของลูก ลูกจะต้องไม่สาลึกอีกต่อไป แต่คงอยู่ในความสุขที่ไม่มีที่สิ้นสุด
- เพลง:** ท่านคือแม่และท่านคือพ่อ!

โอม ชานติ ลูกๆ ทั้งหมดได้ยินมูรลี ไม่ว่าลูกได้รับมูรลีที่ใดก็ตาม ลูกทั้งหมดก็รู้ว่าผู้เดียวที่ได้รับการยกย่องนั้นไม่มีตัวตน, เป็นคำยกย่องของผู้ที่ไม่มีตัวตน เวลานี้ผู้เดียวที่ไม่มีตัวตนกำลังพูดมูรลีโดยตรงผ่านผู้ที่มีตัวตน ลูกสามารถพูดด้วยเช่นกันว่าฉัน ดวงวิญญาณนี้ กำลังมองเห็นท่านเวลานี้ ดวงวิญญาณละเอียดอ่อนอย่างมาก ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่านี้ ผู้คนในหนทางของความเลื่อมใสศรัทธาเข้าใจด้วยเช่นกันว่าดวงวิญญาณละเอียดอ่อน แต่สติปัญญาของพวกเขา ก็ไม่มีความเข้าใจอย่างเต็มที่ว่าดวงวิญญาณคืออะไร ทุกคนในโลกจดจำพระเจ้า แต่พวกเขาไม่รู้ว่าท่านคือใคร ลูกก็รู้อะไรเช่นกัน เวลานี้ลูกมีศรัทธาว่าผู้เดียวนั้นไม่ใช่ญาติหรือครูทางโลก ดาต้าผู้นี้คือมนุษย์เหมือนมนุษย์คนอื่นๆ ในโลก ลูกเคยร้องเพลงสรรเสริญว่า “ท่านคือแม่และพ่อ” และเชื่อว่าท่านอยู่เบื้องบน พ่อพูดว่า: เวลานี้พ่อได้เข้ามาในผู้นี้ พ่อคือผู้เดียวที่ลูกเคยจดจำและอยู่ในผู้นี้เวลานี้ ก่อนหน้านั้นแม้ว่าลูกจะเคยร้องเพลงสรรเสริญด้วยความรักอย่างมาก ลูกก็มีความกลัวด้วยเช่นกัน เวลานี้บาบาได้เข้ามาในร่างนี้ ผู้เดียวที่ไม่มีตัวตนเข้ามาในผู้ที่มีตัวตนนี้ ท่านนั่งที่นี้และสอนลูกๆ ไม่มีใครในโลกรู้ว่าท่านสอนอะไร พวกเขาคิดว่ากฤษณะคือพระเจ้าของกิตะและสอนราชาโยคะ อัชชะ แล้วพ่อทำอะไร? แม้ว่าลูกจะเคยร้องเพลง “ท่านคือแม่และพ่อ” ลูกก็ไม่รู้ว่าลูกได้รับอะไรจากท่านและลูกได้รับสิ่งนั้นเมื่อใด เมื่อลูกเคยรับฟังการอ่านกิตะ ลูกก็จะเชื่อว่าลูกได้เรียนราชาโยคะจากศรีกฤษณะและสงสัยว่าเขาจะมาและสอนสิ่งนั้นอีกครั้งเมื่อใด นั่นเช่นกันที่กำลังเข้ามาในจิตใจของลูก เวลานี้ลูกเข้าใจว่าเวลานี้จะเป็นสงครามมหาภารตะเดียวกัน ดังนั้นต้องเป็นเวลาของศรีกฤษณะด้วยเช่นกัน แนนอนว่าประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์เดียวกันต้องซ้ำรอย แต่ละวันผู้คนจะมาเพื่อเข้าใจว่าต้องมีพระเจ้าของกิตะ สงครามมหาภารตะนั้นเป็นที่มองเห็นได้อย่างแน่นอน โลกนี้จะถูกทำลายอย่างแน่นอน มีการแสดงให้เห็นว่าพันดาวสก็หายไปทีละที ดังนั้นสิ่งนั้นต้องเข้าไปในสติปัญญาของผู้คนว่าการทำลายล้างกำลังอยู่เบื้องหน้าอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตามศรีกฤษณะอยู่ที่ใด? พวกเขาจะเฝ้าแต่มองหาศรีกฤษณะจนกระทั่งพวกเขาได้ยินจากลูกว่าชีวา, ไม่ใช่ศรีกฤษณะ, คือพระเจ้าของกิตะ ประเด็นนี้อยู่ในสติปัญญาของลูกอย่างมั่นคงมาก ลูกไม่เคยลืมสิ่งนั้น ลูกสามารถอธิบายแก่ใครบางคนว่าชีวา และไม่ใช่กฤษณะ คือพระเจ้าของกิตะ ไม่มีใครในโลกนอกจากลูกจะพูดสิ่งนี้ เวลานี้พระเจ้าแห่งกิตะสอนราชาโยคะแก่ลูก ดังนั้นท่านต้องสร้างนารายณ์จากมนุษย์อย่างแน่นอน ลูกๆ เข้าใจว่าพระเจ้ากำลังสอนลูกและท่านเปลี่ยนลูกจากมนุษย์ให้เป็นนารายณ์ อาณาจักรของลักษมีและนารายณ์อยู่ในสวรรค์ สวรรค์ไม่ได้คงอยู่เวลานี้ ดังนั้นนารายณ์ไม่ได้คงอยู่เช่นกันและเหล่าเทพก็ไม่ได้คงอยู่ ลูกสามารถเข้าใจได้จากรูปภาพว่าพวกเขาเคยอยู่มากในอดีต เวลานี้ลูกเข้าใจว่าพวกเขาคงอยู่มากี่ปีแล้ว ลูกรู้อย่างชัดเจนมากกว่าเคยเป็นอาณาจักรของพวกเขาเมื่อ 5,000 ปีที่แล้ว เวลานี้เป็นเวลาสุดท้าย สงครามกำลังอยู่เบื้องหน้า ลูกเข้าใจว่าพ่อกำลังสอนลูก ลูกทั้งหมดศึกษาเล่าเรียนที่ศูนย์ของลูกและสอนผู้อื่นด้วยเช่นกัน วิธีสำหรับสอนผู้อื่นนั้นดีมาก ทุกสิ่งสามารถอธิบายได้อย่างชัดเจนมากด้วยรูปภาพ สิ่งหลักคือ: ใครคือพระเจ้าของกิตะ? เป็นชีวาหรือศรีกฤษณะ? มีความแตกต่างอย่างมาก เป็นชีวาที่สร้างสวรรค์และประทานการหลุดพ้นจากบาปและความไม่บริสุทธิ์แก่ทุกคน และก่อตั้งศาสนาเทพดั้งเดิมที่คงอยู่ตลอดไปอีกครั้ง หรือว่าเป็นศรีกฤษณะ? ในที่สุดประเด็นหลักคือการตัดสินใจระหว่างสามสิ่งเหล่านี้ บาบาเน้นย้ำสิ่งเหล่านี้ แม้ว่าผู้คนจะเขียนความคิดเห็นและพูดว่าสิ่งนี้ดีมาก ก็ไม่มีคุณประโยชน์ใดในสิ่งนั้น ลูกควรเน้นสิ่งหลักนี้ของลูก ชัยชนะของลูกอยู่ในสิ่งนี้ ลูกพิสูจน์ว่ามีพระเจ้าเดียวเท่านั้น ไม่ใช่ว่าผู้ที่ถ่ายทอดกิตะคือพระเจ้าด้วยเช่นกัน พระเจ้าก่อตั้งศาสนาเทพด้วยราชาโยคะและความรู้นี้ บาบาอธิบายว่า: ลูกๆ บางคนถูกจุ่มโดยมายา ยังไม่มีใครไปถึงสภาพที่อยู่เหนือบ่วงกรรม ด้วยการเฝ้าแต่ทำความเพียรพยายาม ลูกจะคงอยู่อย่างมีความสุขอย่างสม่ำเสมอในการจดจำระลึกถึงบาบาในเวลาสุดท้าย จะไม่มีการเหี่ยวเฉา เวลานี้มีภาระของบาปกรรมที่ใหญ่โตบนศีรษะของลูก สิ่งนั้นจะถูกขจัดได้ด้วยการจดจำระลึกถึงเท่านั้น พ่อได้

บอกลูกถึงวิธีการสำหรับความเพียรพยายามนี้ ด้วยการมีการจดจำระลึกถึงเท่านั้นที่บาปของลูกจะถูกตัดออกไป มีคนโง่มากมายที่ติดกับอยู่ในรูปและนามของผู้อื่นเพราะพวกเขาไม่ได้คงอยู่ในการจดจำระลึกถึง พวกเขาพบว่าเป็นเรื่องยากที่จะคงอยู่อย่างสดชื่นแจ่มใสหรืออธิบายความรู้ให้แก่ผู้อื่น วันนี้พวกเขาอธิบายแก่บางคนอย่างมีความสุข แล้วในวันพรุ่งนี้พวกเขาก็เริ่มที่จะสับสนและความสุขนั้นก็หายไป ลูกควรจะเข้าใจว่าเมื่อใดที่มายากำลังโจมตีลูก เหตุนี้เองลูกต้องทำความเพียรพยายามที่จะจดจำพ่อ อย่าได้กระวนกระวายและเริ่มที่จะร้องไห้คร่ำครวญ เป็นที่เข้าใจว่ามายากำลังตีลูกด้วยรองเท้าแตะและทำความเพียรพยายามที่จะจดจำบาป ด้วยการมีการจดจำระลึกถึงพ่อ ลูกจะได้รับความสุขอย่างมากและความรู้นี้จะปรากฏออกมาจากริมฝีปากของลูกทันที พ่อผู้ชำระให้บริสุทธิ์พูดว่า: จดจำพ่อ! ไม่มีมนุษย์อื่นใดที่มีคำแนะนำของพ่อ ผู้สร้าง หากในฐานะที่เป็นมนุษย์, ลูกไม่รู้จักพ่อ ลูกก็แย่งยิ่งกว่าสัตว์ มีการใส่ชื่อของกษณะสอดแทรกไว้ในกิตะ ดังนั้นพวกเขาจะจดจำพ่อได้อย่างไร? นี่คือการผิดพลาดอย่างมากและลูกต้องอธิบายสิ่งนี้ ชีพบาบาคือพระเจ้าของกิตะ ท่านผู้เดียวเท่านั้นคือผู้ที่ให้มรดกของลูกแก่ลูก ท่านคือผู้ให้การหลุดพ้นและการหลุดพ้นในชีวิต สิ่งนี้ไม่ได้นั่งอยู่ในสติปัญญาของผู้คนของศาสนาอื่น พวกเขาชำระสะสางบัญญัติกรรมของพวกเขากลับบ้าน ในเวลาสุดท้ายพวกเขาจะได้รับคำแนะนำเล็กน้อย แต่พวกเขาจะยังคงกลับไปสู่ศาสนาของตนเอง พ่ออธิบายแก่ลูกๆว่า: ลูกเคยเป็นเทพ เวลานี้โดยการจดจำระลึกถึงพ่อ บาปของลูกจะได้รับการปลดปล่อยและลูกจะกลายเป็นเทพอีกครั้ง อย่างไรก็ตามลูกบางคนยังคงทำการกระทำประเภทที่ผิดๆ บางคนเขียนถึงบาบาว่า: วันนี้สภาพของฉันห่อเหี่ยว ฉันไม่ได้จดจำพ่อ หากลูกไม่มีการจดจำระลึกถึง ลูกจะห่อเหี่ยวอย่างแน่นอน นี่คือนิโลกของชาวศพ ทุกคนนั้นตายไปแล้ว ลูกเป็นของพ่อ ดังนั้นคำสั่งของพ่อคือ: จดจำพ่อแล้วบาปของลูกจะได้รับการปลดปล่อย ร่างเหล่านี้เก่าและตาโมประธาน บางสิ่งบางอย่างจะเฝ้าแต่เกิดขึ้นจนถึงเวลาสุดท้าย จนกระทั่งลูกไปถึงสภาพที่อยู่เหนือบ่วงกรรมของลูกด้วยการอยู่ในการจดจำระลึกถึงพ่อ มายาจะเฝ้าแต่เขย่าลูก เธอจะไม่ปล่อยใครไว้ตามลำพัง คอยตรวจสอบตนเองอยู่เสมอว่า: มายาทำให้ฉันล้มลุกคลุกคลานอย่างไร พระเจ้ากำลังสอนลูก ทำไมลูกถึงล้มสิ่งนี้? ดวงวิญญาณพูดว่าพ่อคือผู้เดียวที่เป็นที่รักยิ่งกว่าชีวิต เหตุใดลูกจึงล้มพ่อเช่นนั้น? พ่อให้ทรัพย์สมบัติให้แก่ลูกเพื่อให้ลูกให้ทานแก่ผู้อื่น ลูกสามารถให้ทานแก่ผู้คนมากมายที่นิตการและงานออกร้าน ลูกควรจะไปไปที่นั่นโดยอัตโนมัติด้วยความใส่ใจของลูกเอง ในปัจจุบันบาบาต้องให้กำลังใจให้ลูกไปและอธิบาย อย่างไรก็ตามสำหรับสิ่งนี้ลูกจำเป็นต้องเข้าใจความรู้เป็นอย่างดีมากด้วยตนเอง ลูกธนูของผู้ที่มีสำนึกที่เป็นร่างจะยิงไม่ถูกเป้า มีดาบประเภทต่างๆมากมายด้วยเช่นกัน ลูกต้องรักษาดาบของโยคะของลูกให้คมอย่างมาก ลูกต้องมีความกระตือรือร้นต่องานรับใช้ที่จะไปและให้ประโยชน์แก่ผู้คนมากมาย ลูกควรมีการฝึกฝนในการจดจำพ่ออย่างมากที่ในเวลาสุดท้ายจะไม่มีการจดจำใครนอกจากพ่อ และแล้วเมื่อมันที่ลูกจะสามารถประกาศสิทธิในสถานะภาพที่สูงได้ ในช่วงเวลาสุดท้ายจะมีการจดจำอัลฟาและการจดจำนารายณ์เท่านั้น จดจำพ่อและนารายณ์และมรดกเท่านั้น อย่างไรก็ตามมายาก็ไม่ยิ่งหย่อน ผู้ที่อ่อนแอก็ล้มลงโดยสิ้นเชิง เมื่อลูกติดกับในรูปและนามของใครบางคนก็ได้มีการสร้างบัญญัติของการกระทำประเภทที่ผิดๆ พวกเขาเขียนบันทึกส่วนตัวถึงกันและกัน หากลูกพัฒนาความรักต่อผู้มีร่างกาย ลูกจะสร้างบัญญัติกรรมประเภทที่ผิดๆ บาบาได้รับข่าว พวกเขาทำการกระทำที่ผิดๆแล้วพูดว่า: บาบา สิ่งนี้เกิดขึ้น โอ้! แต่ลูกได้สร้างบัญญัติประเภทที่ผิดๆไปแล้ว ร่างกายของทุกคนไม่บริสุทธิ์ เหตุใดลูกจึงจดจำร่างกาย? พ่อพูดว่า: จดจำพ่อแล้วลูกจะคงอยู่อย่างมีความสุขอย่างสม่ำเสมอ วันนี้พวกเขามีความสุขแล้วพรุ่งนี้พวกเขาก็กลายเป็นเช่นชาวศพ ซาติแล้วซาติเล่าที่ลูกติดกับในรูปและนามของผู้อื่น ความเจ็บป่วยของการติดกับในรูปและนามของผู้อื่นนี้ไม่ได้คงอยู่ในสวรรค์ ที่นั่นทั้งครอบครัวเป็นอิสระจากความผูกพันยึดมั่น พวกเขาเข้าใจว่าพวกเขาคือดวงวิญญาณและไม่ใช้ร่างกาย นั่นคือโลกของสำนึกที่เป็นดวงวิญญาณ นี่คือนิโลกของสำนึกที่เป็นร่าง แล้วลูกได้กลับมามีสำนึกเป็นดวงวิญญาณเป็นเวลาครึ่งวงจร พ่อพูดว่า: เวลานี้ให้ละทิ้งสำนึกที่เป็นร่าง! ด้วยการกลับมาที่มีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ ลูกจะกลับมาเยือกเย็นและอ่อนหวานอย่างมาก มีผู้คนน้อยมากที่พอใจผู้อื่นให้ทำความเพียรพยายามที่จะไม่ล้มพ่อ พ่อออกคำสั่งว่า: จดจำพ่อ! บันทึบชาร์ท! อย่างไรก็ตามมายาไม่ปล่อยให้ลูกบันทึบชาร์ท ลูกควรจะจดจำพ่อที่แสนหวานอย่างมาก! ท่านคือสามีเหนือสามีทั้งหมดและเป็นพ่อเหนือพ่อทั้งหมด ลูกต้องจดจำพ่อและทำความเพียรพยายามที่จะทำให้ผู้อื่นติดเทียมกับตนเองด้วยเช่นกัน ลูกควรจะใส่ใจอย่างมากในการทำสิ่งนี้ พ่อทำให้ลูกๆที่สามารถทำงานรับใช้ได้เป็นอย่างดีลาออกจากงานของพวกเขา เมื่อท่านมองเห็นสภาพแวดล้อมของลูก ท่านพูดว่า: จงอยู่อย่างไม่ว่างเว้นในธุรกิจนี้ เป้าหมายและวัตถุประสงค์ของลูกอยู่เบื้องหน้าลูก ผู้คนในหนทางของความเลื่อมใสศรัทธาหนึ่งในการจดจำระลึกถึงอยู่เบื้องหน้ารูปบูชา ลูกเพียงแต่ต้องพิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณและจดจำพระเจ้าผู้เป็นพ่อ จงกลายเป็นผู้ที่ปราศจากภาพลักษณ์และจดจำพ่อผู้ที่ปราศจากภาพลักษณ์ สิ่งนี้ใช้ความเพียรพยายาม การกลายเป็นนายของโลกไม่เหมือนกับการไปบ้านป่าของลูก! พ่อพูดว่า: พ่อไม่ได้กลายเป็นนายของโลก พ่อทำให้ลูกกลายเป็นสิ่งนั้น ท่านต้องเพียรพยายามอย่างหนักมากเพื่อลูก ลูกๆที่มีค่าจะมีความใส่ใจโดยอัตโนมัติที่จะข้องแวะอยู่ในงานรับใช้และลาออกจากงาน ลูกบางคนมีบ่วงพันธะ แต่พวกเขาก็มีความผูกพันยึดมั่นด้วยเช่นกัน พ่อพูด

ว่า: ความเจ็บป่วยทั้งหมดของลูกจะปะทุขึ้นมา เพียงเฝ้าแต่จดจำพอ อย่างไรก็ตามมายาพยายามที่จะเอาลูกไปจากท่าน การจดจำระลึกถึงคือสิ่งหลัก ลูกได้รับความรู้ของผู้สร้างและตอนเริ่มต้นกลางและตอนจบของสิ่งสร้าง ดังนั้นลูกต้องการอะไรอีก? ลูกๆที่มีโชคทำความเพียรพยายามที่จะทำให้ทุกคนมีความสุข พวกเขาไม่ทำให้ใครไม่มีความสุขด้วยความคิด, คำพูดหรือการกระทำของพวกเขา ด้วยการก้าวหน้าไปด้วยความเยือกเย็น พวกเขาเฝ้าแต่สร้างโชคของพวกเขา หากใครบางคนไม่เข้าใจสิ่งนี้ นั่นก็รู้ได้ว่าไม่ได้อยู่ในโชคของผู้นั้น ผู้ที่มีโชคนี้จะรับฟังอย่างระมัดระวังมาก พวกเขาแบ่งปันประสบการณ์ของพวกเขาถึงสิ่งที่พวกเขาเคยทำด้วยเช่นกัน พวกเขาพูดว่า: เวลานี้ฉันเข้าใจว่ามีแต่ความตกต่ำเท่านั้นในทุกสิ่งที่ฉันทำ เมื่อลูกจดจำพอเท่านั้นที่ลูกจะสามารถได้รับการหลุดพ้นจากบาปและความไม่บริสุทธิ์ บางคนจดจำบาปด้วยความยากลำบากมากแม้แต่ครึ่งชั่วโมงถึงหนึ่งชั่วโมง เวลาที่เหลือพวกเขาก็สับสน พอพูดว่า: ลูกเคยสำคัญมาถึงครั้งวงจร เวลานี้ลูกได้พบพ่อแล้ว ลูกควรมีความสุข ในเมื่อนี่คือชีวิตนักเรียนของลูก ลูกก็ควรมีความสุข อย่างไรก็ตามลูกก็ลืมพ่อช้าแล้วช้าเล่า ท่านพูดว่า: ลูกคือคาร์มาโยคี ลูกต้องดำเนินธุรกิจลา ของลูก เป็นสิ่งดีที่จะนอนให้น้อยลง ด้วยการมีการจดจำระลึกถึงนี้ ลูกหารายได้และลูกจะคงอยู่อย่างมีความสุขด้วยเช่นกัน นี่เป็นสิ่งจำเป็นที่จะนั่งในการจดจำระลึกถึง หากลูกไม่มีเวลาในช่วงกลางวันก็หาเวลาในช่วงกลางคืน ลูกจะมีความสุขอย่างมากด้วยการมีการจดจำระลึกถึงนี้ หากลูกคนไหนมีบ่วงพันธะ จงบอกเขาหรือเธอว่าถ้าต้องการที่จะประกาศสิทธิ์ในมรดกจากพ่อแล้วก็ไม่มีการสามารถหยุดเธอจากการทำสิ่งนี้ได้ เพียงแค่นี้ไปและอธิบายแก่รัฐบาลว่า: การทำลายล้างกำลังอยู่เบื้องหน้า พอพูดว่า: จดจำพอแล้วบาปของลูกจะได้รับการปลดปล่อย ให้คงอยู่อย่างบริสุทธิ์ในชาติเกิดสุดท้ายนี้ เหตุนี้เองเรากำลังกลับมาบริสุทธิ์ อย่างไรก็ตามเพียงผู้ที่มีความซาบซึ้งของความรู้ที่จะพูดสิ่งนี้ ไม่ควรจะเป็นเช่นนั้นที่ลูกมาที่นี้แล้วเฝ้าแต่จดจำผู้มีร่างกาย การต่อสู้และทะเลาะเบาะแว้งในจิตสำนึกที่เป็นร่างเปรียบเสมือนการถูกวิญญูณปิศาจร้ายของความโกรธครอบงำ บาบามาแม้แต่จะมองดูผู้ที่มีความโกรธ มีความรักต่อผู้ที่ทำงานรับใช้ กิจกรรมของพวกเขาเป็นสำนึกที่เป็นร่าง ลูกจะกลับมาสวยงามเมื่อลูกจดจำพอ นี่คือสิ่งหลัก มองเห็นกันและกันแต่จดจำพอ ให้กระดูกของลูกในงานรับใช้ บราห์มินควรจะอยู่ด้วยกันเหมือนน้ำนมและน้ำตาล ไม่ใช่เหมือนน้ำเกลือ เพราะว่าพวกเขาไม่เข้าใจ พวกเขาจึงไม่ชอบกันและกัน และพ่อ ลูกเช่นนั้นจะประกาศสิทธิ์ในสถานภาพใด? ในเวลาสุดท้ายลูกจะได้นิมิตของสิ่งที่ลูกทำและตระหนักถึงความผิดพลาดที่ลูกทำ พ่อจึงพูดว่า: หากไม่อยู่ในโชคของใครบางคน ผู้นั้นจะสามารถทำอะไรได้? อัจชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดิ์ตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัณฑิตา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. เพื่อที่จะเป็นอิสระจากบ่วงพันธะให้รักษาความซาบซึ้งของความรู้นี้ จะต้องไม่มีพฤติกรรมในสำนึกที่เป็นร่าง ไม่ควรจะมีสันสการใดที่เป็นเหมือนน้ำเกลือต่อกัน เมื่อลูกมีความรักต่อผู้ที่มิร่างกาย ลูกไม่สามารถเป็นอิสระจากบ่วงพันธะได้
2. อยู่อย่างเป็นคาร์มาโยคี นั่งอยู่ในการจดจำระลึกถึงอย่างแน่อน กลับมามีสำนึกเป็นดวงวิญญูณและทำความเพียรพยายามที่จะกลับมาอ่อนหวานและเยือกเย็นมาก ให้กระดูกของลูกสำหรับงานรับใช้

พร: ขอให้ลูกเป็นผู้ให้คุณประโยชน์ที่แท้จริงของตัวเองโดยการทำตามศรัทธาและโดยการจบสิ้นการปะปนของการกำหนดของตัวเองและการกำหนดของผู้อื่น
พอให้สมบัติที่มีค่าทั้งหมดแก่ลูกๆแล้ว เพื่อเป็นประโยชน์ต่อตัวลูกเองและโลก การใช้สมบัติเหล่านั้นอย่างสิ้นเปลืองหรือในงานที่ไม่มีประโยชน์หรือปะปนศรัทธาเข้ากับการกำหนดของลูกเองหรือการกำหนดของผู้อื่นถือเป็นการไม่ซื่อสัตย์ในการดูแลสิ่งที่ลูกได้รับมอบมาด้วยความไว้วางใจ เวลานี้ขอให้จบสิ้นความไม่ซื่อสัตย์และการปะปนนี้และซึมซับความผ่องแผ้วทางจิตวิญญูณและความเมตตา มีความเมตตาต่อตนเองและทุกคนอื่น และกลายเป็นผู้ให้คุณประโยชน์แก่ตนเอง มองดูตัวเองและมองดูพ่อ อย่างมองดูที่คนอื่น ๆ

คติพจน์: เพียงผู้ที่ไม่ถูกดึงดูดไปที่อื่นใดเท่านั้นที่สามารถร่าเริงแจ่มใสอย่างสม่ำเสมอ

*** โอม ชานติ ***

สัญญาที่ละเอียดย่อน: อยู่อย่างมีชัยชนะด้วยสำนึกผู้รู้ของรูปรวมอย่างต่อเนื่อง

“بابาและฉัน” อยู่ในรูปรวม บาบาคือคาราวินฮาร์ (ผู้ที่ให้แรงบันดาลใจ) และฉันซึ่งเป็นดวงวิญญาณเป็นเครื่องมือ สิ่งนี้เป็นที่รู้จักกันว่าอยู่เหนือความคิด นั่นคือเป็นการจดจำระลึกถึงผู้เป็นหนึ่งเดียว ผู้ที่รักษาความคิดบริสุทธิ์ไม่สามารถมีความกังวลใดๆ เช่นเดียวกับที่พ่อและลูกอยู่ในรูปรวมกัน ในทำนองเดียวกัน ร่างกายและดวงวิญญาณนั้นอยู่ในรูปรวม รูปอนาคตของลูกของวิชฌอยู่ในรูปรวมกัน ในทำนองเดียวกัน เมื่อการรับใช้ตัวเองและการรับใช้ทุกคนอยู่ในรูปรวมกัน ลูกจะต้องทำงานน้อยลงและจะประสบความสำเร็จมากขึ้น